

zöld

a kezét szagolgatta, csuklóját, alkarját,
de túl erős volt az illata, nem tudta
odaképzelné valaki másét. belebámult
a szúnyoghálóba, kell elé egy test, hogy
lássa az eget. a zöld háló, mint egy fák
nélküli erdő, undorító és szép. mint egy
sértetlen nemi szerv.

arra gondolok, hogy éppen teregetsz talán,
a szoba végében az ablakok alatt, a ruháid
illata kiszáll és az én szobámban leszáll.
nincs ablaküveg, hogy ne maradhasson
ott a szád nyoma. vagy talán csak az ablak
alá kéne feküdnöm, a radiátor és a szekrény
között pont van hely a fejemnek, a törzsemet
kicsit megcsavarom, így elférek az asztaltól,
hogy egy lehetetlen pontból lássam a hiányodat.

szárad

zsebkendővel szeded össze a szőrszálakat
a csapból, szálanként szégyelled a tested.
a fürdőszoba mint egy fél adag gyakorlótér,
az ember mindig gépiesen oda néz, ahol
valamije fáj. aztán „a kinti zajra rányitni
bentről a csendet”.

az udvaron vizet locsolok szét és figyelem
milyen alakban szárad fel. a kép önmagát
mondja nekem. mintha nem mi titkolnánk,
hanem rólunk titkolnának valamit. a forma
rutinból fáj, itt valamit már megörökítettek.
mint aki túl sokszor gondolta át a halál funkcióját:
a temetőig bátran, aztán a sír előtt visszafordul.

Németh Gábor Dávid (Budapest, 1994). A versek mellett drámákat ír, illetve kritikákat és elemzéseket színházi előadásokról. Időnként együtt dolgozik dalszövegíróként vagy dobosként különböző formációkkal, zenekarokkal. Versei többek között az *Új Forrásban*, az *Apokrifben*, a *KULTeren*, a *Helikonban*, az *Ambroozsán*, a *Tiszatáj online*-on és a *Látóban* jelentek meg.